

ЮГОСЛАВСКИ ПИСАТЕЛИ

Зима

Нѣма вече хубави дни. Не виждаме слънцето, не виждаме и небето, което е закрито отъ силнитѣ виялици. Духа студень, северень вѣтъръ, та чакъ сърдцето ти въ гърдитѣ вледенява. Чува се шумъ по тавана, и тѣженъ стонъ между клонитѣ на дърветата. Врѣбцитѣ бѣгатъ подъ стрѣхата; враната каца на глога, та поне съ глогини да се нахрани, но и това не постига: той превива клончето си подъ нея и тя отлетява. . . кжде? . . . кой знае. . . Отъ време на време мине нѣкой добре загърнатъ селянинъ, безъ да се спира. . . Небето, земята, сградитѣ, дърветата — всичко е облѣчено въ бѣла риза. . .

Янко Веселиновичъ

Преведе: Г. Пановски

Снѣжинки

Мамо, можешъ ли ми каза: какво сж снѣжинкитѣ?

Да не би това да сж звезди, измръзнали отъ студа, поради което сж станали сребристо-бѣли и студени?

Да не би това да сж бѣли цвѣтя, откъснати отъ месеца и разпиляни отъ немирния вѣтъръ?

Да не би небето да е толкова много студено, та измръзналитѣ бѣли пеперуди слизатъ при слънцето, за да се огрѣятъ?

Мамо, можешъ ли ми каза: какво сж снѣжинкитѣ?

Десанка Максимовичъ

Преведе: Г. Пановски

КУПОНЪ ЗА НОВА ИЗНЕНАДА!

Прати 3 лв. гербови марки до Д. Колевъ, ул. Регентска № 10 — София IV, за да бждешъ изненаданъ съ единъ хубавъ подарѣкъ

Печатница „Братство“ — София

(Продължение отъ I стр.)

разхвърлени нѣща и дупки по мене. Здравка слушаше слисана и огорчена. Искаше да скочи отъ мѣстото си, но не можа.

Въ сжщото време една чаша съ счупена дрѣжка се обади изъ подъ гардероба:

— Азъ стоя тукъ отъ една седмица. Крия се отъ мухитѣ да не лижатъ захаръта по мене и да ме мърсѣтъ.

— Наистина, — обади се една игла, която лежеше на килима. — И азъ видѣхъ, когато господарката те свали и не те потърси вече.

Голѣмото червено канапе, което всички гледаха съ особена почитъ, се обърна къмъ иглата:

— Ти, мила игличке, вмѣсто да лежишъ на земята, ела да ме закрѣпишъ, че не мога да търпя тѣзи дупки по менъ.

Докато иглата търсѣше конецъ по килима, тѣжно се замоли леглото на креватчето:

— Мила игличке, ела и мене да

Дѣдо Мразъ

Дѣдо Мразъ отъ планината надъ горитѣ и селата бързо — вихромъ долетѣ и снѣжинки той навѣ. — Пеперудкитѣ му бѣли падатъ — морно полетѣли. Щомъ въздѣхне — вѣтъръ вѣй и ги яростно пилѣй.

— Дѣдо! — викнаха децата и имъ свѣтнаха лицата, — ти при насъ пристигна пакъ тѣй желанъ, красивъ и благъ!

Василь Дунавски

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ?

— Напоследѣкъ въ японската столица всички мже, които по една или друга причина не сж въ редоветѣ на войската, сж основали една организация: „Долу палтата“. Членоветѣ ѝ ходятъ безъ балтони, а стойността имъ внасятъ въ специална каса за подпомагане войницитѣ.

закрѣпишъ, защото ще се разпилѣ вътрешността ми.

— Ами кжде сж куклитѣ? Защо не ги замолишъ тѣ да те изкрѣпятъ? — запита кавѣорчето, цѣло потънало въ прахъ.

— Горкитѣ куклички, какъ ми е жалъ за тѣхъ! — заговори леглото. — Кой знае, кжде ги е забравила господарката имъ. Снощи цѣла нощъ ги слушахъ да плачатъ и двечкитѣ. Господарката ги забравила на пейката въ градината, а презъ нощта валѣлъ силенъ дѣждъ и цѣлички ги измокрилъ. Едната се оплакваше отъ болки въ стомаха, а другата кашляше отъ простуда.

— Тя можеше да ги изкѣпи, за да ги затопли, — обади се иглата, която крѣпѣше леглото.

— Кжде ще ги изкѣпи? — прекъсна я ваната. — Погледнете ме, колко съмъ нечиста! Господарката не ме е мила повече отъ седмица.

— И тебе ли? — засмѣ се метлата отъ жгъла. — А ние дветѣ съ тебе сме най-необходими за всѣка домакиня. Срамота е, срамота! Ако всички

Деца и врабецъ

Чукъ, чукъ, кой е тукъ?

— Азъ съмъ чичо ви врабецъ, славень, чудень хубавецъ. Спя на топло подъ стрѣхата, а на пролѣтъ — пѣкъ въ гората. Ямъ трохици и зърна, — туй е моята храна. Днеска моитѣ дечица нѣматъ никаква храница. Ето гладни сж отъ вчера, — пѣкъ отъ гдѣ да имъ намѣря? Разболѣхъ се, станахъ лудъ въ този снѣгъ и въ този студъ. — Не плаши се, врабчо милъ. До сега кжде си билъ, та не додешъ у дома да ти дадемъ ний храна? — Колко сте добри, деца, вий съсъ златни сте сърдца. — Ето, похапни храница; мѣничко трохи, пшеница. Занеси имъ да ядатъ, за да могатъ да заспятъ. — Нѣма, значи, да умратъ, моитѣ деца отъ гладъ. Колко съмъ щастливъ сега, — не се плаша отъ снѣга.

Славчо Ангеловъ

Пояснителна бележка къмъ разказа „Жълта треска“ — стр. 4-5: Начи- на на приготвяне мумии, за които поменавя автора на разказа, остава и до днесъ тайна за европейцитѣ. Индийскитѣ племена го па- зятъ строго. У нѣкои южно-американски пле- мена е билъ отдавна установенъ обичая да се обезглавяватъ тѣлата на враговетѣ, че по- такъвъ начинъ убиецѣтъ се ограджа отъ задгробното отмѣщение на своята жертва. Още въ края на миналия вѣкъ се е водило открито търговията съ главички — мумии но когато се разбрало, че заради добиване- то на човѣшки глави туземцитѣ оскверня- вали гробоветѣ, това занятие било забра- нено отъ правителството.

домакини бѣха като нашата господар- ка, никой не щѣше да се заврѣща въ кѣщата си!

Здравка не можа да се стѣрпи отъ срамъ и отъ мѣжа и силно изплака. Но въ сжщия мигъ се сепна и отво- ри очи.

Надъ нея се бѣ навела майка ѝ и нѣжно я питаше:

— Какво ти е, Здравче? Защо пла- чешъ?

Здравка разбра, че всичко това бѣ- ше сънь. Изведнажъ тя се хвърли въ прегрѣдкитѣ на майка си и презъ сълзи се замоли:

— Прости ми, мамичко; азъ вече ще бжда трудолюбива и чиста като тебе. Нѣма да разхвърлямъ играчкитѣ, ще пазя и куклитѣ си. — И поиска още сжщия мигъ да стане, за да на- реди малката си кѣщичка. Ала майка ѝ я успокои да заспи отново, а утре следъ училище ще прибере и нареди кграчкитѣ и кѣщичката на куклитѣ си.

И наистина, следъ тази случка, Здравка стана чисто и прибрано дете, а играчкитѣ и куклитѣ ѝ свѣтѣха отъ редъ и чистота.